

VITUNÐARVÍGSLA MANNS OG SÓLAR

Kaflí I

Inngangur

Áður en tekið er til við efnið sem á eftir fer um vígslu, þróunarleiðir þær sem opnast hinum fullkomnaða manni, og um hina andlegu helgistjórn, er rétt að leggja áherslu á nokkrar fullyrðingar sem virðast nauðsynlegar fyrir skynsamlegt nám og skilning á þeim hugmyndum sem fram verða settar.

Það þarf að vera ljóst að í þessari bók eru settar fram ákveðnar hugmyndir í formi staðreynda og fullyrðinga sem lesandinn getur ekki sannreynt þegar í stað. Fjarri fer að ritarinn þakki eða eign sér persónulega þá þekkingu sem hér er gefin og vill hún því eindregið afneita öllu slíku tilkalli, en hún getur ekki annað gert en sett þessar fullyrðingar fram sem staðreyndir. Hins vegar vill hún hvetja þá sem finna eitthvað sem er einhvers virði á þessum síðum til að láta ekki það, sem lítur út fyrir að vera kredubundin kennisetning, fæla sig frá. Persónulegar takmarkanir ritans ættu heldur ekki að hamla fordómalausri íhugun þess boðskapar sem svo vill til að nafn hennar tengist. Í andlegum málum skipta nöfn, einstaklingar og ytri heimildir litlu máli. Það eitt er örugg leiðsögn sem lýtur innri viðurkenningu og innri leiðbeiningum. Það skiptir þess vegna ekki máli hvort lesandinn tekur boðskapnum á þessum síðum sem andlegri hugvekju í hugsjónalegri umgerð, framsetningu hugmynda í formi staðreynda eða kenningu sem einn nemi hefur þróað og sett fram til umhugsunar öðrum nemum. Sérhverjum er boðskapurinn boðinn, hvaða innri viðbrögð sem hann kann að vekja eða innblástur og ljós sem hann kann að færa.

Nú, á þeim tímum þegar gömul form eru brotin niður og ný byggð í staðinn, er þörf fyrir aðlögunarhæfni. Við verðum að forðast hættuna á stöðnun með sveigjanleika og vexti. „Gamla skipanin breytist,“ en það eru fyrst og fremst skynjun og viðhorf sem breytast, en ekki efni og undirstaða. Grundvallaratriðin hafa alltaf verið sönn. Hverri kynslóð er gefið það hlutverk að varðveita undirstöður hins gamla og hefðbundna forms, en einnig að auka viturlega við og auðga það. Hvert tíma-skeið verður að bæta við því sem áunnist hefur með frekari rannsóknum og vísindalegri viðleitni, og nema það burt sem er úr sér gengið og einskis virði. Hver öld verður að festa í sessi verk og sigra síns tíma, og skilja frá þá samsöfnun fortíðarinnar sem myndi skyggja á og sljóvga heildar-myndina. Umfram allt er hverri kynslóð veitt sú gleði að sýna styrk gömlu undirstöðunnar, og tækifærið til að reisa á þessari undirstöðu byggingu sem fullnægir þörfum hins innra þróandi lífs. Hugmyndir þær, sem hér er gerð grein fyrir, eru studdar ákveðnum staðreyndum sem eru fram settar í dulfræðilegum ritum. Þessar staðreyndir eru þrjár og eru sem hér segir:

(a) Við sköpun sólarinnar og hinna sjö helgu plánetna, sem meðal annarra tilheyra sólkerfi okkar, notaði Sólarlogosinn efni sem var þegar gætt sérstökum eiginleikum. Frú Besant segir í bók sinni, „Avataras“ (sem sum okkar telja mikilvægast allra hennar ritverka, af því að þar er að finna skýrustu vísbendinguna), að „sólkerfi okkar er byggt upp af efni sem þegar var til, af efni sem þá þegar var gætt ákveðnum eiginleikum ...“ (bls. 48). Þetta efni, ályktum við þess vegna, hafði víska dulda eiginleika sem urðu að koma í ljós á sérstakan hátt, vegna lögmáls um orsök og afleiðingu, eins og allt annað í alheiminum.

(b) Öll raunbirting er sjöþætt í eðli sínu og miðjuljósið sem við köllum Guðdóm, hinn eini guðlegi geisli, raunbirtist fyrst þríþættur og síðan sjöþættur. Guðinn Eini birtir sig sem Guð faðir, Guð sonur og Guð heilagur andi og þessir þrír birtast aftur gegnum hina sjö Anda frammi fyrir hásetinu, eða hina sjö Plánetulogosa. Nemar í dulfræði, sem eru ekki kristnir að uppruna, geta kallað þessar verur geislann eina, sem birtist gegnum þrjá aðalgeisla og hina fjóra minni geisla, sem saman mynda heilaga sjöund. Samfjöllunargeislinn, sem blandar þeim öllum saman, er hinn mikli kærleiks-visku geisli, því sannlega er það svo að „Guð er kærleikur“. Þessi geisli er hinn dimmblái geisli og er sameiningargeislinn. Hann er sá sem mun sameina hina geislana í sér, við lok hinnar stærri hringrásar, þegar samræmd fullkomnun næst. Hann er raunbirting annars meginþáttar Sólarlogossins, kærleiks-viskupáttarins. Þessi meginþáttur, sem er þáttur formbyggjandans, gerir þetta sólkerfi okkar það efnisþéttasta af þrem meginbólkerfunum. Kærleiks- eða viskupátturinn kemur fram við byggingu formsins, því „Guð er kærleikur“ og í þessum Guði kærleikans „lifum við og hrærumst og þar er tilvera okkar“ og þannig mun það vera til loka hinnar ævafornu raunbirtingar.

(c) Hinir sjö heimar guðlegrar raunbirtingar, eða hin sjö meginsvið sólkerfis okkar, eru aðeins milli-svið, sviðsstigin sjö á lægsta kosmíska sviðinu, kosmíska efnisheiminum (sjá mynd á bls. xiv). Geislarnir sjö, sem við heyrum svo mikið um og eru svo áhugaverðir og dularfullir, eru á sama hátt aðeins sjö geislagreinar eins kosmísks geisla. Hin tólf skapandi lífríki eru sjálf ekki annað en undirgreinar einnar kosmískrar helgistjórnar. Þau mynda aðeins einn hljólm í hinni kosmísku sífóníu. Þegar þessi sjöfaldi kosmíski hljólmur, sem við erum svo smár hluti af, endurómar í samtengdri fullkomnun, þá og aðeins þá öðlumst við skilning á orðunum í Jobsbók: „morgunstjörnurnar sungu gleðisöng allar saman.“ Ósamhljólmur heyrir samt áfram og ósamræmi stafar frá mörgum sólkerfum, en í framrás eilífðanna mun samhljólmur að lokum nást, og sá dagur mun upp renna, (ef við leyfum okkur að tala um eilífðir með hugtökum sem tengjast tímanum) þegar hljólmur hins fullkomnaða alheims mun óma til ystu endimarka fjarlægasta stjörnukerfisins. Þá mun verða þekktur leyndardómur sameiningarsöngs himnanna,“.

Lesandinn er einnig beðinn að muna og vega og meta vissar hugmyndir áður en hann hefur nám um vígsluna. Vegna þess hve efnið er gífurlega flókið, er algerlega ómögulegt fyrir okkur að meðtaka nema yfirlitshugmynd um áætlunina; þess vegna eru rétttrúnaðar kennisetningar svo fánýtar. Það sem við getum, er að skynja brot af einhverri dásamlegri heild, sem er algerlega utan seilingar vitundar okkar -- heild sem hinn æðsti engill eða hin fullkomnaða vera er aðeins að byrja að gera sér grein fyrir. Þegar við gerum okkur ljósa þá staðreynd að hinn venjulegi maður er ennþá aðeins fullmeðvitaður á efnisþétta sviðinu, nær því meðvitaður á tilfinninga sviðinu og rétt farinn að þróa vitund sína á hugar sviðinu, er augljóst að skilningur hans á kosmískum upplýsingum getur ekki verið annað en ófullkominn. Þegar okkur verður svo ljós sú staðreynd, að það að vera meðvitaður á einhverju sviði og að hafa stjórn á því sviði, er tvennt ólíkt, verður okkur ljóst hversu hverfandi sá möguleiki er að við nálgumst annað en almenna framvindu hinnar kosmísku áætlunar. Við verðum líka að átta okkur á að hættur eru samfara kreddum og þröngsýnum staðreyndum kennslubókanna, og að öryggið felst í sveigjanleika og breytilegum sjónarhornum. Staðreynd, til dæmis, sem skoðuð er út frá sjónarmiði mannkynsins (orðið „staðreynd“ notað í hinni vísindalegu merkingu sem það sem hefur verið sannað svo að um engan vafa getur verið að ræða) þarf ekki að vera staðreynd í augum meistara. Fyrir honum getur hún verið aðeins hluti af umfangsmeiri staðreynd, aðeins brot af heildinni. Þar sem sýn meistarans er af hinni fjórðu og fimmtu vídd hlýtur skilningur hans á stöðu tímans í eilífðinni að vera réttari en okkar. Hann sér hlutina að ofan og niður og eins og sá sem er óháður tímanum.

Óskýranlegt lögmál umbreytinga er til staðar í huga Logossins eða Guðdóms sólkerfis okkar, og stjórnar öllum gjörðum hans. Við sjáum aldrei nema síbreytileg form og leiftursýnir af því lífi sem sífellt þróast innan þessara forma, og enn sem komið er höfum við engar vísbendingar um það lögmál sem er að verki í síbreytilegu mynstri sólkerfa, geisla, helgistjórna, plánetna, sviða, plánetu-

kerfa, umferða, kynstofna og kynþátta. Þau eru samofin, samtvinnuð og samblönduð, og við getum engan veginn skilið það, þegar þetta dásamlega mynstur, sem þau mynda, opnast fyrir framan okkur. Við vitum að einhvers staðar í þessu kerfi höfum við, ríki mannsins, okkar stað. Það eina, sem við getum gert, er þess vegna að grípa allar þær upplýsingar sem virðast snerta okkar eigin velferð og þróun, og með því að rannsaka mannveruna í persónuheiminum þrem; að reyna þannig að skilja hinn stóra æðri heim að einhverju leyti. Við vitum ekki hvernig hinn eini getur orðið þrír, hinir þrír orðið sjö og svo áfram til óútskýranlegrar sérgreiningar. Fyrir mannshugann er þessi samþætting sólkerfisins óumræðanlega flókin og lausnin virðist ekki vera í nánd. Séð frá sjónarhorni meistara vitum við að öllu miðar áfram í skipulagðri röð. Séð frá sjónarhorni guðlegrar sýnar mun heildin hreyfast í samræmdri og fullkominni einingu, svo úr verður form sem er rúmfræðilega nákvæmt. Browning hafði náð hluta af þessum sannleika þegar hann skrifaði:

„Allt er breyting, en stöðugleiki líka...” og hélt áfram:

„Sannleikur að innan og utan, sannleikur líka; og á milli hvors um sig, fals sem er breyting, eins og sannleikurinn er stöðugleiki.”

„Sannleikurinn tekur á sig myndir í röð, einum áfanga ofar síðustu birtingu...”

Höfum hugfast að út fyrir viss mörk er ekki óhætt eða viturlegt að miðla staðreyndum um sólkerfið. Margt verður að vera dulið og falið. Hætturnar samfara of mikilli þekkingu eru miklu meiri en ógn þekkingarleysis. Með þekkingu kemur ábyrgð og vald -- tvennt sem mannkynið er ekki ennþá tilbúið að axla. Það eina, sem við getum þess vegna gert, er að rannsaka og setja í samhengi með þeirri visku og varfærni sem okkur kann að vera gefin, með því að nota þá þekkingu sem kann að koma þeim til góða sem við leitumst við að hjálpa og með því að gera okkur grein fyrir að með því að nota þekkinguna viturlega getum við betur tekið við hinni duldu visku. Með viturlegri aðlögun þekkingar að þörfum umhverfisins verður einnig að vaxa hæfileiki til varfærni og hæfni til þess að sjá hlutina í réttu ljósi. Þegar við getum notað viturlega, gætt þagmælsku, og beitt dómgreindinni rétt gefum við fræðurum kynstofnsins, þeim sem á horfa, hina bestu tryggingu fyrir því að við séum tilbúin fyrir nýja opinberun.

Við verðum að sætta okkur við þá staðreynd að eina leiðin til að við getum fundið vísbendinguna um leyndardóm geislanna, sólkerfanna og stjórnerfa lífríkjanna, liggur í því að rannsaka lögmál samsvörunar eða hliðstæðna. Það er eini þráðurinn sem við getum ratað eftir um völundarhúsið og eini ljósgeislinn sem skín gegnum myrkur umlykjandi fáfræði. H.P. Blavatsky hefur sagt okkur þetta í ritverkinu „The Secret Doctrine,” en enn sem komið er hafa namar gert mjög lítið til að færa sér þessa vísbendingu í nyt. Við rannsókn á þessu lögmáli verðum við að muna að samsvörunin liggur í kjarnanum, en ekki í ytri verkunum smáatriða eins og við höldum að við sjáum þau frá núverandi sjónarhóli okkar. Tímapátturinn afvegaleiðir okkur líka; okkur skjátlást þegar við reynum að ákveða tiltekinn tíma og takmörk; allt sem þróast gerir það með því að renna saman, með stöðugu ferli skörunar og blöndunar. Hinn venjulegi nemi ræður aðeins við almennar alhæfingar og þekkingu á grundvallaratriðum hliðstæðna. Um leið og hann reynir að þjappa saman í töfluform og setja nákvæmlega í skrár, fer hann inn á svið þar sem honum hlýtur að skjátlást, og staulast í þöku sem mun að lokum yfirbuga hann.

Engu að síður mun vísindaleg rannsókn á þessu lögmáli hliðstæðna smám saman færa aukna þekkingu, og með hinni hægu samsöfnun staðreynda mun smám saman byggjast upp sívaxandi þekkingarforði, sem mun fela í sér mikið af sannleikanum. Neminn mun þá vakna til vitundar um að eftir allt námið og erfiðnið hefur hann að minnsta kosti víða almenna hugmynd um hið Logoíska hugform sem hann getur sett smáatriðin inn í um leið og hann öðlast þau í mörgum jarðvistum. Þá erum við komin að síðasta atriðinu sem hafa ber í huga áður en við byrjum á sjálfu efninu, sem er:

Að þróun mannverunnar er ekki annað en ferli frá einu vitundarstigi til annars. Hún er röð af þenslum, vaxandi eiginleiki vitundar sem myndar ríkjandi einkenni hins ídveljandi innri hugsuðar. Það er þróun frá vitund, sem innstillt er í persónuleikanum, lægra sjálfinu eða efnislíkamanum, til þeirrar sem innstillt er í hinu æðra sjálfu, hinum innri hugsuði, innri manninum eða sálinni og þaðan í mónadinn eða andann, þar til vitundin verður loks guðdómleg. Þegar maðurinn þróast, þenst eiginleiki meðvitundarinnar fyrst af öllu út fyrir hina umlykjandi vegg sem takmarka vitundina innan lægri ríkja náttúrunnar (steinaríki, jurtaríki og dýraríki) til hinna þriggja heima þar sem hinn vaxandi persónuleiki þroskast, til plánetunnar þar sem hann vinnur sitt hlutverk, til sólkerfisins þar sem sú pláneta hverfist, þar til loks að vitundin nær út fyrir sjálft sólkerfið og verður alheimsleg.